

Marković Radmila

Reggeli szürkület

Reggeli szürkületben,
háztetőről szomját
oltja a csatorna,
házam előtt a tuják hangosan pörlekednek,
hajba kapnak, egymást tépik, meg amit elérnek.
Ajtóm alatt tócsa hever kényelmesen.
Tompágyam lusta, reménytelen.
Egy auto túlkölt, és
befröcskölte sárral az eget.

Esti szürkület

Esti szürkület a tájra hevert,
keblembé rejteném,
mert tetszik,
mert szeretem,
de
nem lehet.
Félholdba ütközik
a csalódás ügyetlenül,
három csillag mossa a
lebegő csendet,
majd
álommadárral
kezembe helyezik: az
esti szürkületet.

Gyertyafény

Égő gyertyám a múlt leplébe belekapott,
imbolyogva, rángatva, égetve mindent megbolygatott,
viasztete lassú léptekkel cseppfolyósodott,
lánggal együtt sisteregve, félve remegett,
mint az anyját sehol sem lelő gyerek, és
nőtt, nőtt a lángnyelv, lyukat fűrt a sötétségbe,
belebújt és falta, falta, felfalta saját testét reggelre.

Pillanat

Pillanat szépsége magába zárt,
kettőnk szíve taktusra táncot járt,
dallamoktól kitágult a végtelen,
vágtyól csillogó lélegzet körbe-körbe,
mint a harmat, zsengén ölébe rejtette
összes érzékemet.
Ez a perc,
ez az óra
olyan, mint
testemben a vérkeringés,
amelyet érzei ajkad forraltborként
kóstolgatott reggeltől estéig,
estéktől reggelig.
Csókégette bőrömből áradt a
most, most örökre felejthetetlen maradsz.
Most! Egy étellel felér a pillanat.

Megtalálom

Vágyak feneketlen
katlanában égek,
a mindennapok
szürkeségei felett.

Sötét sikátorok
szerelmét
ördögi vigyorral
megvetem,
irigylem;

Ellopom a liliom
halálos illatát -
a múltam asztalára
lehelem.

Sejtelmesen
körvonalazódik
a megtépázott
én-lelet.